

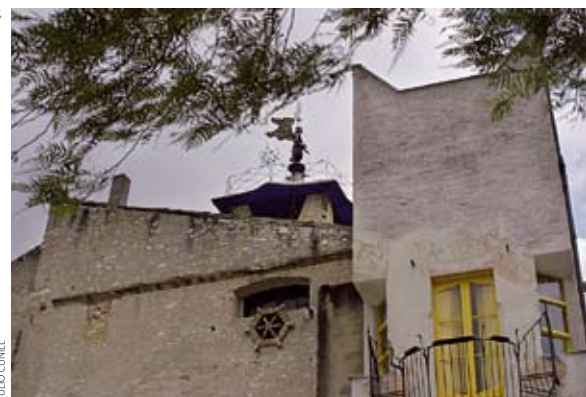
Territori Jujol

Josep Llinàs

PEDRO PUERTAS

2

JULIO CUNILL

1

L'obra de Jujol manifesta uns vincles afectius amb el territori, iguals als que pot tenir pel lloc on viu qualsevol persona de qualsevol part del món.

Al Camp de Tarragona, quatre obres jujolianes interpreten el territori des de relacions particulars: la casa Bofarull, als Pallaresos; l'església de Vistabella; la font del santuari de Lloret, a Bràfim, i el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, a Montferri.

El procediment és, d'una banda, sotmetre els habitants del Regne Celestial —marededús, sants, àngels i creus— a condicions materials locals.

L'arcàngel Gabriel baixa a la coberta de la casa Bofarull i es mou segons la força i la direcció del vent.

Les muntanyes de Montserrat, teló mineral de la quotidianitat celestial, redueixen les seves dimensions i s'adapten a la particular orografia del puig de Montferri, com s'adaptaria una sabatilla de vidre al peu de la Ventafocs.

1

Camp de Tarragona, des del santuari de Montferri.

Camp de Tarragona, from the sanctuary of Montferri.

Camp de Tarragona, desde el santuario de Montferri.

2

Casa Bofarull

Jujol territory

Jujol's work demonstrates emotional bonds with the territory, like those that anyone anywhere in the world could have with the place where they live.

In the Camp de Tarragona region, four works by Jujol interpret the territory from particular relationships: the Casa Bofarull, in Els Pallaresos; the church of Vistabella; the fountain of the Sanctuary of Lloret, in Bràfim, and the sanctuary of the Virgin of Montserrat, in Montferri.

The procedures involves, firstly, subjecting the inhabitants of the Heavenly Kingdom – virgins, saints, angels and crosses – to local material conditions.

The archangel Gabriel descends to the roof of Casa Bofarull and moves according to the force and direction of the wind.

The mountains of Montserrat, the mineral curtain of celestial everydayness, shrink in size and adapt to fit the peculiar geography of the hill of Montferri, as a glass slipper would fit Cinderella's foot.

Territorio Jujol

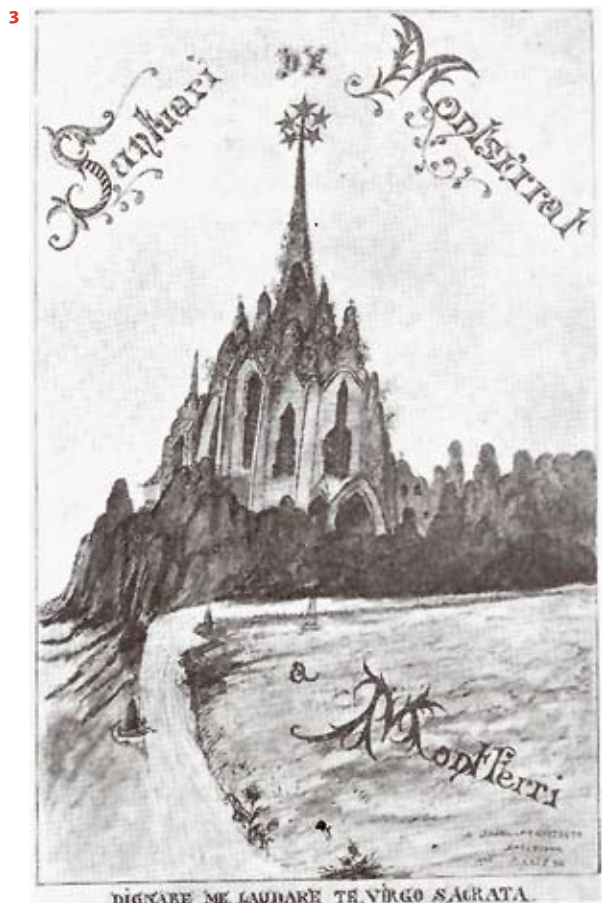
La obra de Jujol manifiesta unos vínculos afectivos con el territorio, iguales a los que pueda tener por el lugar donde vive cualquier persona de cualquier parte del mundo.

En el Camp de Tarragona, cuatro obras de Jujol interpretan el territorio desde relaciones particulares: la casa Bofarull, en Els Pallaresos; la iglesia de Vistabella; la fuente del santuario de Lloret, en Bràfim, y el santuario de la Virgen de Montserrat, en Montferri.

El procedimiento es, por una parte, someter a los habitantes del Reino Celestial —vírgenes, santos, ángeles y cruces— a condiciones materiales locales.

El arcángel Gabriel baja a la cubierta de la casa Bofarull y se mueve según la fuerza y dirección del viento.

Las montañas de Montserrat, telón mineral de la cotidianidad celestial, reducen su tamaño y se adaptan a la particular orografía de la colina de Montferri, como se adaptaría un zapato de cristal al pie de la Cenicienta.

D'altra banda, mostrar i aixecar, enlluernat, allò que forma el món material.

A Vistabella les pedres recollides del terra s'aixequen en l'aire i es mostren de cantell i de perfil, per manifestar a través de la seva bellesa el seu origen diví.

A la casa Bofarull, els animals que formen part del dia a dia de la vida al camp canvien de mida, de nou, per fer visibles els seus extraordinaris atributs materials i, per tant, el seu origen diví. L'insecte és un brollador i també un sacerdot davant l'altar.

En suma, el món material, reconegut en els seus atributs locals, es distancia de la crosta de la terra, s'aixeca i es mostra com a prodigi de la creació. I, a l'inrevés, el Regne Celestial, marededéus i sants, creus i àngels, baixen i se sotmeten a l'aire, a l'aigua, a les condicions que han configurat el territori. Els sacerdots dormen al ras.

En aquesta mitja distància entre cel i terra es fonen territori i divinitat. El territori és sacralitzat.

3
Contraportada d'"El Santuari de Montferri, Nostra Moreneta al Camp de Tarragona"
Back cover of "El Santuari de Montferri, Nostra Moreneta al Camp de Tarragona"

4
Església de Vistabella
Vistabella Church
Iglesia de Vistabella

5
Casa Bofarull

Secondly, it involves showing and elevating, dazzled, that which forms the material world.

At Vistabella, the stones collected from the ground are raised up in the air and show themselves edge-on and in profile, to reveal, through their beauty, their divine origins.

At Casa Bofarull, animals that form part of everyday life in the countryside change size, once more, to make their extraordinary material attributes, and therefore, their divine origin, visible. The insect is a fountain and also a priest before the altar.

In summary, the material world, recognised in its local attributes, distances itself from the crust of the earth; it rises up and shows itself as a prodigy of creation. And, in reverse, the Heavenly Kingdom, virgins and saints, crosses and angels, descend and subject themselves to the air, the water, to the conditions that have configured the territory. The priests sleep out in the open.

In this middle distance between heaven and earth, territory and divinity merge. The territory is consecrated.

Por otra parte, mostrar y alzar, deslumbrado, aquello que forma el mundo material.

En Vistabella, las piedras recogidas del suelo se levantan en el aire y se muestran de canto y de perfil, para manifestar a través de su belleza su origen divino.

En la casa Bofarull, los animales que forman parte del día a día de la vida en el campo cambian de tamaño, una vez más, para hacer visibles sus extraordinarios atributos materiales y, por tanto, su origen divino. El insecto es un surtidor y también un sacerdote ante el altar.

En suma, el mundo material, reconocido en sus atributos locales, se distancia de la costra de la tierra, se alza y se muestra como prodigio de la creación. Y, al revés, el Reino Celestial, vírgenes y santos, cruces y ángeles, bajan y se someten al aire, al agua, a las condiciones que han configurado el territorio. Los sacerdotes duermen al raso.

En esta media distancia entre cielo y tierra se funden territorio y divinidad. El territorio es sacralizado.

6

PEDRO PUERTAS

7

JOSEP LINAS

A la casa Bofarull aquesta percepció és literal: l'arcàngel baixa volant i es posa sobre la coberta. Plats, gots, flascons de perfum, un porró, pugen a la teulada i són exhibits en l'aire, sota l'arcàngel, com objectes domèstics d'ús diví. Restes materials sacralitzades, a mig camí entre el món material i el celestial.

Encara més literalitat: em permeto mostrar un fotomuntatge amb Francesc descansant a l'estació d'Assís. (Al fons, l'església de la Porciuncula. A l'interior, al mig del creuer, es troba la petita construcció on es diu que dormia el poverino.)

En aquest cas, el sant abandona la meditació a les muntanyes, la comunicació espiritual amb el món celestial, i baixa i s'estira mig adormit a l'andana de l'estació. La fredor del paviment als peus, a les orelles el magnífic soroll del trànsit ferroviari.

Montserrat: una imatge, una postal, quasi una abstracció entranyable. És l'habitació de la Mare de Déu.

En l'obra de Jujol, Montserrat és montferritza, quan es redueix i es converteix en barana de somiers embullats, per cenyir el puig com una corona; es montferritza quan els seus cims es deformen amb la força del vent, com els pins que l'envolten. La Mare de Déu habita Montferri montserratzat i aquesta habitació sacralitza el lloc.

En el fons, això que interpretem com a sacralització no és sinó una radical mostra d'estima per allò que hom coneix i allà on hom viu. Sigui Montferri, sigui un barri suburbà, sigui la selva o sigui una ciutat iraquiana devastada per l'imperialisme.

8

JOSEP LINAS

At Casa Bofarull, this perception is literal: the archangel flies down and perches on the roof. Plates, glasses, perfume bottles, a jug, rise up to the roof and are exhibited in the air, under the archangel, like domestic objects of divine use. Consecrated material remains, halfway between the material and the heavenly world.

Even more literality: I allow myself to show a photomontage with Francis resting at the station of Assisi. (In the background, the church of Porziuncola. In its interior, in the middle of the transept, is the small construction where it is said that the poverino slept.)

In this case, the saint abandons meditation in the mountains, spiritual communication with the heavenly world, and descends and lies down half-asleep on the station platform. The coldness of the ground under his feet, in his ears the magnificent sound of the railway traffic.

In Jujol's work, Montserrat is Montferrised, when it shrinks and turns into a railing of tangled bed springs, to crown the hill like a garland; it is Montferrised when its peaks are deformed with the force of the wind, like the pines surrounding it. The Virgin inhabits Montserratised Montferri and this habitation consecrates the place.

Deep down, what we interpret as consecration is nothing more than a radical show of esteem for what one knows and the place where one lives. Whether it be Montferri or a suburban neighbourhood, the jungle or an Iraqi city devastated by imperialism.

Montserratised Montferri, the consecrated place is, in summary, an exceptional architectural testimony of love for a territory.

En la casa Bofarull esta percepción es literal: el arcángel baja volando y se posa sobre la cubierta. Platos, vasos, frasquitos de perfume, un porrón, suben al tejado y son exhibidos en el aire, bajo el arcángel, como objetos domésticos de uso divino. Restos materiales sacralizados, a medio camino entre el mundo material y el celestial.

Aún más literalidad: me permito mostrar un fotomontaje con Francisco descansando en la estación de Asís. (Al fondo, la iglesia de la Porciuncula. En su interior, en medio del crucero, se encuentra la pequeña construcción donde se dice que dormía el poverino.)

En este caso, el santo abandona la meditación en las montañas, la comunicación espiritual con el mundo celestial, y baja y se acuesta medio dormido en el andén de la estación. La frialdad del pavimento a sus pies, en las orejas el magnífico ruido del tránsito ferroviario.

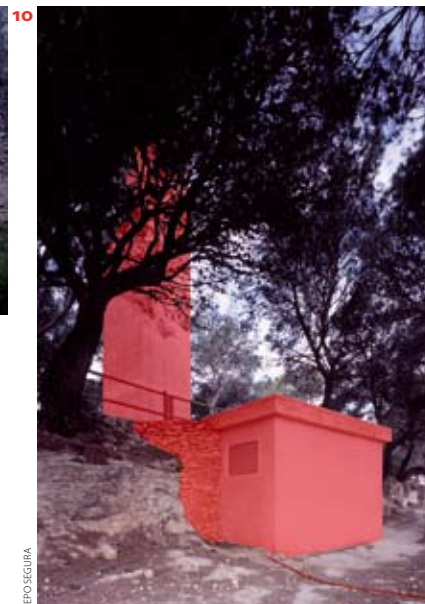
En la obra de Jujol, Montserrat se *montferritza*, cuando se reduce y se convierte en barandilla de somieres enmarañados, para ceñir la colina como una corona; se *montferritza* cuando sus cimas se deforman con la fuerza del viento, como los pinos que la rodean. La Virgen habita Montferri *montserratzado* y esta habitación sacraliza el lugar.

En el fondo, eso que interpretemos como sacralización no es sino una radical muestra de estima por aquello que uno conoce y allí donde uno vive. Sea Montferri, sea un barrio suburbano, sea la selva o sea una ciudad iraquí devastada por el imperialismo.

Montferri *montserratzado*, el lugar sacralizado es, en suma, un excepcional testimonio arquitectónico de estima por un territorio.

PEDRO PUERTAS

PEPO SEGURA

Montferri montserratitzada, l'indret sacralitzat és, en suma, un excepcional testimoni arquitectònic d'estima per un territori.

Les actuacions que s'han fet posteriorment a Montferri són, per elles mateixes, inqualificables, però són també un desgraciat epígon d'una actitud envers el territori que el tracta com una llimona que, un cop espremuda, es llença. No hi fa res si és el santuari de Montferri, un barri suburbà, la selva o bé una ciutat iraquiana devastada per l'imperialisme.

Aquesta espoliació, semblant a una plaga de llagosta (podem llegir als diaris que ara el capital cerca altres països amb avidesa), arrasa allò que el temps i l'afecte han anat construint, i ha arribat ara a aquesta obra de Josep M. Jujol.

Des de la seva modèstia (que és també generositat, il·luminació i companyia), l'obra de Montferri romanica en peu gràcies a la seva marginalitat. Polifem, cec i embogit, cridant furiosament per la platja, l'ha esclafada com si fos un castell de sorra que l'aigua havia respectat, miraculosament. ♦

Josep Llinàs

6
Montferri

7
Casa Bofarull

8
Fotomuntatge amb l'estació d'Àsis

9
Montferri

10
Fotomuntatge Montferri
Montferri
Photomontage
Fotomontage
Montferri

The interventions carried out later at Montferri are, in themselves, unspeakable, but they are also the unfortunate epigone of an attitude towards the territory that treats it like a lemon which, once squeezed, is tossed away. It doesn't matter if it is the Montferri sanctuary, a suburban neighbourhood, the jungle or an Iraqi city devastated by imperialism.

This pillage, similar to a plague of locusts (we can read in the newspapers that now, the capital is avidly seeking other countries), razes what time and affection have gradually built, and it has now reached this work by Josep M. Jujol.

From its modesty (which is also generosity, enlightenment and company), the work at Montferri remained standing thanks to its marginal nature. Polyphemus, blind and maddened, shouting loudly along the beach, has squashed it as though it were a sandcastle that the water had miraculously respected. ♦

Josep Llinàs
Translated by Debbie Smirthwaite

Las actuaciones que se han hecho posteriormente en Montferri son, por sí mismas, incalificables, pero son también el desgraciado epigono de una actitud hacia el territorio que lo trata como un limón que, una vez exprimido, se tira. No importa si es el santuario de Montferri, un barrio suburbano, la selva o bien una ciudad iraquí devastada por el imperialismo.

Esta expoliación, similar a una plaga de langostas (podemos leer en los periódicos que ahora el capital busca otros países con avidez), arrasa aquello que el tiempo y el afecto han ido construyendo, y ha llegado ahora a esta obra de Josep M. Jujol.

Desde su modestia (que es también generosidad, iluminación y compañía), la obra de Montferri permanecía en pie gracias a su marginalidad. Polifemo, ciego y enloquecido, gritando desafortadamente por la playa, la ha aplastado como si fuera un castillo de arena que el agua había respetado, milagrosamente. ♦

Josep Llinàs
Traducido por Jordi Palou